

måst erlägga för dem ganska kännbara böter af från femtio till åtminstone ett-hundrafemtio Riksdaler.

I England, hvars kyrka är så nära beslägtad med den Svenska, har ofvannämnda inskränkning blifvit afskaffad, och församlingsrätten blifvit utsträckt äfven till de timmar, statskyrkan öfvar sin gudstjenst. Och är det icke en lag, som måste förvända rättsbegreppet och leda till förakt för dess eget anseende, att sammankommande på en söndags förmiddag till andaktsöfningar skall dömas såsom ett brott, medan frihet att annars använda denna tid, nästan huru som helst, numera, åtminstone i tillämpningen, förefinnes.

Jag får derföre vördsamt föreslå,

att förbudet för sammankommande till gemensamma andaktsöfningar, utan prests ledning, å de tider då gudstjenst hålles, måtte upphävas.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Carl J. Grafström.

N:o 212.

Af Herr A. W. Chenon: Om treklassiga läroverkets i Åmål utvidgning till femklassigt, samt om anvisande af anslag för detta ändamål.

Då man nu mera är temligen allmänt ense derom att ett lands största rikedom ligger i medborgarnes förråd af sedlighet och vetande och att man å de uppoffringar man gör för att framkalla och förkofra denna rikedom, ej får beräkna den ränta, som visar sig i mer eller mindre tillfredsställande siffror, vågar jag, öfvertygad att Kammaren delar denna åsigt, framkomma med en anslagsfråga af denna natur.

Åmåls stad eger ett treklassigt läroverk. Det enda understöd af allmänna medel, som det åtnjutit och åtnjuter, är lön åt rektor och tvänne kolleger. Det lilla samhället har ensamt bekostat aila för skolans behof erforderliga byggnader, inberäknadt boställe och någon jordrymd för rektors räkning. De lärjungar, som från detta läroverk utgått till Carlstads eller Wenersborgs högre elementar-

skolor, hafva allmänt erkänts innehafva goda förstudier och derföre gerna mottagits. Det långa afståndet till dessa läroverk, i rundt tal åtta mil åt hvardera hållet, har dock verkat att jemförelsevis få lärjungar kunnat fullfölja sina studier, utan måst afbryta dem vid en ålder, då förmågan att inhemta vetande är verksammast. Orsaken härtill är helt enkelt den att mindre bemedlade föräldrar ej hafva råd att skicka sina söner till de omnämnda högre läroverken, då de deremot, i de flesta fall, torde ega tillgångar att låta dem fortsätta studierna i Åmål, der logis och uppehälle äro billigare än i de flesta af Rikets städer. Till det intresse, som detta samhälle visat för ungdomens uppfostran, kommer ytterligare ett exempel af nyare datum. Vid i sistlidne December månad hällen allmän rådstuga beslöts att under en tid af två år, af egna medel anslå 3,000 R:dr årligen för aflöning af tvänne kolleger i förhoppning att, efter denna tids förlopp, kunna påräkna bidrag af allmänna medel. Enär nuvarande gymnastiklokalen i följd af detta beslut måste inredas till lärosal, underkastar sig samhället kostnaden äfven för en gymnastiklokals anskaffande. Den af föregående riksdagar antagna grund för beviljande af anslag till ett läroverks uppflyttande i högre klass, nemligen bestämmandet af ett visst antal lärjungar, synes mig en smula ohållbar, ty antagligast är väl att ett femklassigt läroverk drager till sig ett långt större antal lärjungar än ett treklassigt af den mycket enkla orsaken att all undervisning bäst befordras ju längre lärjunge kan åtnjuta fördelen af samma lärare och samma method.

För att ej utsätta mig för misstanken att, på bekostnad af opartiskhet, synas vilja föra ett lokalt intresses talan, får jag tillägga att jag under läroverksfrågans närvarande skick anser *hvarje* anslag till läroverks förbättring, stödt på lika goda grunder, böra bifallas. Förbigående de flera motiver, som jag anhåller få spara för diskussionen i Kammaren, får jag derföre vördsamt föreslå,

det Riksdagen ville bevilja ett årligt anslag till aflöning af tvänne kolleger vid elementarskola i Åmål, hvarigenom detta läroverk, från att vara treklassigt, komme att fungera såsom femklassigt.

Och anhåller jag om remiss af denna min motion till Stats-Utskottet.

Stockholm den 29 Januari 1867.

A. W. Chenon.